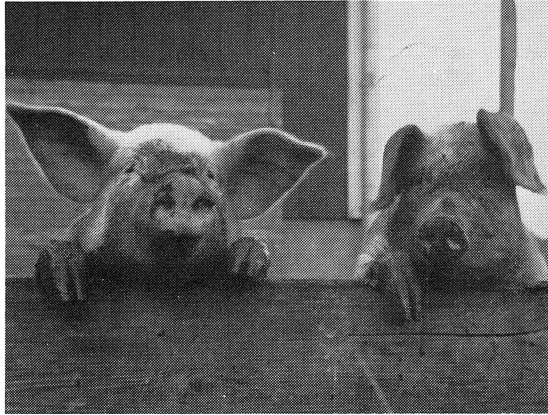

Då vir sömetum iop sväinan

Ä va jän oost, i å Karl å Axel va bar nå ungg pöjkär milå 14 å 20 år. Vir vaum i skoim å äggum. Då vild int ä si bättär än i fo å ägg mi i benå. Långt bårt va-um vir, så ä va int snart a tä fårå båta någum duktär så Karl å Axel tog å sömät iop äggsårå a mi min jänn emspunnin läitråd.

Då vir kamum emi Jesundär sä add däm spårå jänn lillsväin. An å suggo va i vesän tjitt brevi verodär. Moon add ve uti fjosi då, o kam köjtnd in å galät att lillsväinan add täi si ina suggon å o add biti an. Vir djingum full äit å suldum sjå ur umöli ä va. Dan låg donda lilln min jätt sturt sår å kvidim da tärmär slarvät utir.

”Ä e full inggu ana råd än vir fåm knakk jel an,” tykk Karl. ”Näj men sum int vir duvå söm iop jän sväin då vir duvd-um söm iop äggsårå a Erik,” tykk Axel. ”Ja, vir må-um full kun fräst,” tykktum vir, så jänn åv våss va in ättär nål å tråd. Sä stuppätum vir ini tarmär da däm suld va. I äldi sväinan, Karl å Axel sömät. Sväinan skriät värst an duvdä, vir skrattätum å moon o stod utåmin fjosdörum å äld fö ärum. Då ä va färdåt säidum vir a änä tä go in å värm litä mjok. O djörd ä, å kam äit min ä å sväinan an dråkk. Ätter nå dägå va an full frisk å tanät umkring sam vanli uti tjittan.

Ä va int tä va rolos förr då ä va långt ättär bå duktär å djurläkär.

Bus Erik Matsson